

A fiú tekintetén látszott, hogy gondolatban már messze jár. Ő odanyújtotta neki az arcát és hagyta, hogy a fiú futó csókot leheljen rá. Utánanézett, megvárta, amíg, szinte menekülve, eltűnik a szeme elől.

Lassú léptekkel hazafelé indult és egyre a fiún járt az esze. Valami idegenséget érzett a gyereken. Először elhatározta, hogy megemlíti a feleségének. De tudta, hogy nem segíthetnek rajta. Mélyen fekvő, majdnem sorsszerű, alkati dolog ez. Végzetes. Kár vele az asszonyt szomorítani.

Szinte el is feladkezett már az anyjáról. Csak mikor a derűs zöldre festett kerti rácsot meglátta, markolt belé valami rossz sejtelem. Megérezte a diszharmoníát a vidám, zöld szín, a barátságos kis kerti ház és a benne vívódó halál között. Aggódva nyitott be. Felesége mozdulatlanul ült a varrása mellett, tanácstalanul. Ő ránézett s már tudta, mi történt.

Az asszony résztvevően elébe ment.

— Szegény mama. Alig, hogy maga elment, nagy zuhanást hallottam a szobából. Berohantam, a földön feküdt, a szeme nyitva volt. Úgy látszik, haláltusájában ledobta magát az ágyról és úgy halt meg. Jöjjön, segítsen visszatenni.

Gyöngéden átkarolta az urát és csodálkozott, hogy a férfi hangos zokogással a vállára borul. Nem várta ezt a zajos fájdalomkitörést. Nem tudta, hogy a férje ennyire szereti az anyját. Majdnem gyanakodva vizsgálta, mint aki rejtett vonásokat keres egy ismerős arcon.

Pedig a férfi azért sirt, mert egy hirtelen fellobbanó belső világosság fényénél bizonyossággal meglátta, hogy ő is így fog meghalni: egyedül, a sarokba dobva és magára hagyottan. És maga előtt látta a fiú kemény száját, a szögleltben a nagyanyja apró, kegyetlen vonásaival.

T É L

Szépszagú kertedre
Ráborult a tél.
Téli köntös alatt
Alélt, ami él.

Azt se látod, hol volt
Jácint, tulipán,
Ami látszik fákön,
Ág látszik csupán.

Fehérben feketén
Villan föl az ág,
Az égi mezőben
Mind acélkaszák.

Szél berzeng, suhintnak,
Hull a rend, a hó,
Fák hajlongó ága
Havat arató.

Dől is, nő is füve,
Van vagy méteres.
Átgázolni nincs láb,
Nincsen szekeres.

Keresheted kerted,
Mert nincs, elmerült.
Keresheted kedved,
Kedv sincs, messze tünt.

Nézted, addig nézted,
Mit mivel a tél,
Míg rád is rádborult
A hó-szemfödél.

Szépszagú kertedre
Hullongál a hó.
Széphangú kedved is
Hóban aluvó.

Kocsis László